

Воормолень, Алексъ — Voormolen, Alex — талантливъ холандски компонистъ на нова музика, род. 3 мартъ 1895 въ Ротердамъ, училъ при Алб. Русель и Мор. Равель въ Парижъ. В. е компонистъ съ самобитностъ на дарованието и оригиналностъ на творчеството, и е една отъ голѣмитѣ надежди на новата холандска музика. Творби: „Сцена и еротиченъ танцъ“, „Лѣтна пѣсень“, „Вариации върху една старо-холандска пѣсень“ — за оркестъръ; клавиртрио, струненъ квартетъ, соната за цигулка и пиано, клавирна сюита, пѣсни.

Воробкиевичъ, Изидоръ — Worobkiewicz, Isidor — свещеникъ, радетелъ за преобразуване на правосл. църковно пѣние, род. 1836 въ Черновицъ, умр. 18 септ. 1903 с. т., ученикъ на Виенската консерватория, после професоръ по църковно пѣние въ православния богословски факултетъ на Черновишкия университетъ, усърдно работилъ за реформиране на източното църковно пѣние, чрезъ въвеждането въ него на многогласието. Писалъ — „Общо учение за музиката“ и учебникъ по „Хармония“, както и върху църковното православно пѣние.

Воче, ит. Voce = гласъ; mezza v. = съ половинъ гласъ; sotto v. = съ тихъ гласъ и пр.

Воячекъ, Индрихъ — Vojaček, Indřich чешки компонистъ, род. 1888 въ Прага, следвалъ право, работи въ Дирекцията на желѣзниците, музика училъ въ Женева при Йос. Лауберъ. Композиции: операта „Корсаръ“, симфоничнитѣ поеми — „Пролѣтна пѣсень“, „Резигнация“, „Изъ чешкитѣ земи“, четири симфонии, увертюра къмъ комедия; серенада, струненъ квартетъ, композиции за пиано, хорове, две литургии, и ораторията „Литании къмъ името Христово“.

Врьолсъ, Викторъ — Vreuls, Victor — компонистъ, род. 4 февр. 1876 въ Вервие, училъ въ консерваторията въ Цюрихъ и при д'Енди въ „Скола канторумъ“, самъ преподавателъ въ нея, а отъ 1906—26 директоръ на консерваторията въ Люксембургъ. Писалъ: симфонични поеми: „Праздниченъ день“, „Вертеръ“ и „Героично шедство“, 2 увертюри, 2 сюити, 2 берсьози, 3 прелюдии; Интермеццо, елегия и

хумореска — за оркестъръ; симфония — за оркестъръ съ солова цигулка, „Концертна пиеса“ — за трѣба и оркестъръ, 2 Романи — за цигулка и оркестъръ, 2 клавиртриа, по единъ струненъ и клавиръ квартетъ, и по една соната за цигулка и виолончелъ и пиано, кантата за хоръ и оркестъръ, две клавирни сюити; опери: „Оливеръ простиятъ“ и „Сънъ въ лѣтна нощъ“, клавирни нѣща, пѣсни, хорове — съ и безъ съпроводъ. В. е носителъ на две премии: „Пикаръ“ и „Изай“.

Втора тема, или второстепенна тема се нарича тази въ главнитѣ части на сонатитѣ, симфонии, квартети, квинтети и пр., която влиза като противоположна на главната тема. Отъ Моцарта, при когото **В. т.** е носителка на характерна неговя инструментална пѣвучестъ, тя се нарича още и „пѣяща тема“.

Второстепенни ноти се наричатъ тѣзи, които не влизатъ като съставна часть на акордитѣ. Такива сѫ проходящитѣ и размѣнитѣ ноти, както тоноветѣ, които се взематъ при украшението на главната нота.

Второстепенни септимови акорди се наричатъ въ учението за хармонията септимовитѣ акорди на I, II, III, IV, VI и VII степени.

Второстепенни тоналности се наричатъ влизащитѣ, очертани подробно такива въ една композиция, покрай главната тоналностъ. Тѣ сѫ обикновено близкородственитѣ на главната: паралелнитѣ, доминантнитѣ, тѣхнитѣ успоредни и пр.

Второстепенни тризвучия се наричатъ въ учението за хармонията тризвучията на II, III, VI и VII степени.

Вуа, фр. voix, ит. voce (воче) = гласъ, V. blanche — гласъ съ ясенъ характеръ на звучността, V. de tête — гласъ отъ глава, V. mixte — гласъ съ закръгленъ, малко тъменъ характеръ.

Будраговичъ, Михайло — сръбски компонистъ и диригентъ, род. 27 окт. 1900 г., училъ въ гимназиитѣ въ разни градове, дето баща му е билъ на служба, следъ което се записва въ Бѣлградския университетъ, като същевременно учи и при Милоевичъ въ Музикалната школа. Следъ това постѣпва въ Пражката